

Giliuko pasaka

Seniai labai seniai nuo plačiašakio ąžuolo šakos šiaurinis vėjas nupurtė mane – mažą mažą giliuką. Tūnojau žolėse tarp ąžuolų lapų ir klausiausi ką šneka dideli ir seni ąžuolai. Gal norite ir jūs paklausyti?

Pats seniausias ąžuolas visiems porino, kad jis visko daug matė, daug girdėjo ir daug daug visko žino. Parūpo jo paslaptį sužinoti ir man. Pasislėpiau po senais lapais ir žolėmis. Iš senojo pasakotojo išgirdau, kad lankytojai į Ožkabalius atvyksta iš visos Lietuvos. Žmonės džiugina ne tik pasivaikščiojimas po ąžuolyną, kvėpavimas grynu oru, bet čia jie gali prisiminti ir mūsų tautos istoriją. ąžuolai čia sodinami svarbiausiems Lietuvos įvykiams atminti. Vardinių ąžuolų ir teminių giraičių čia tikra daugybė! Teko išleisti net ąžuolino žemėlapi. Naktį pakilo didelis didelis vėjas. Vienas stiprus vėjo gūsis taip stipriai čiupo mane už kepurėlės, kad akies mirksniu atsiradau kieme prie senojo kaštono.

Išaušo saulėtas rytas. Sužė autobusas. Iš jo išbildėjo vaikai. Jie nuskubėjo prie muziejaus durų. Greitai visas kiemas pakvipo razavais blynais ir kvapnia gilių kava. Supratau, kad ir jiems rūpi mūsų tautos istorija ir labai labai apsidžiaugiau. O gal jie dar ir ąžuoliuką pasodins? Todėl net nekvėpuodamas gulėjau po kaštonu ir laukiau naujos istorijos.

Mintė Bujauskaitė

3a klasė

Kybartų „Saulės“ progimnazija

Mokyt. Zaleckienė Irena